

Μαρία Σκαμπαρδώνη
Οι πειρατές και τα αυγά των
δεινοσαύρων

Μία φορά και έναν καιρό, υπήρχε ένα καράβι γεμάτο πειρατές. Ήταν άγριοι στην όψη, φαινόταν από τα μάτια η σκληρή τους η ζωή και οι κακουχίες που συναντούσαν στο διάβα τους. Ταξίδευαν σε μέρη διάφορα, γνώρισαν πολιτείες και ανθρώπους. Εκμεταλλεύτηκαν την ευπιστία καλόκαρδων ανθρώπων για να κερδίσουν λίγο παραπάνω πλούτο και λεηλάτησαν άλλα καράβια που μετέφεραν φτωχούς ανθρώπους.

Ο αρχηγός των πειρατών είχε χάσει το ένα του χέρι – σε κάποια μάχη μάλλον. Θα είχε ορμήσει για να αρπάξει την περιουσία κάποιου ανθρώπου και εκείνος επάνω στο θυμό και το αίσθημα αυτοπροστασίας θα τον είχε χτυπήσει με το σπαθί του. Ποιος ξέρει; Ήταν σκληρός άνθρωπος, σκεφτόταν διαρκώς τον πλούτο και ταξίδευε συνεχώς σε μέρη φημισμένα για την πολυτέλειά τους ώστε να τα λεηλατεί.

Με τα κιάλια του παρατηρούσε προσεκτικά τη θάλασσα, καράβια που φαινόταν από μακριά ζώα επικίνδυνα και άλλους πιθανούς κινδύνους. Φώναζε στους συνοδοιπόρους του να επιταχύνουν ή να κάνουν μικρές παύσεις όταν η θάλασσα ήταν φουρτουνιασμένη. Προσπαθούσε να βρει ένα ασφαλές μέρος ώστε να περάσουν κάποιες ημέρες ξεκούραστες και να εφοδιαστούν με τροφές και καρπούς από τη γη.

Οι ημέρες που ήρθαν ήταν δύσκολες, έλλειψη τροφής τους βασάνιζε και έντονη αγωνία για το αύριο. Είχαν χάσει την ελπίδα τους διότι δεν έβλεπαν πια πουθενά στεριά ώστε να αγκυροβολήσουν και να ξεκουραστούν για λίγο πριν συνεχίσουν το δρόμο τους.

Ένας από τους πειρατές όμως, παρατηρώντας από μακριά, είδε ένα κομμάτι γης να ξεφυτρώνει μέσα από τη θάλασσα. Ήταν ένα νησί στη μέση του πουθενά! Με τρελή χαρά έτρεξε να το αναγγείλει στους υπόλοιπους φίλους και συνεργάτες του.

-Μας λυπήθηκε ο Θεός! άρχισαν να φωνάζουν. Στο νησί ίσως βρούμε κάποιο παράξενο τροπικό φρούτο ή κάποια άλλη τροφή ώστε να ξεγελάσουμε, έστω για λίγο, τη πείνα μας.

Ήταν αυτό το σκληρό, αλύγιστο και άγριο ταυτόχρονα αίσθημα της πείνας που πολλές φορές ξεπερνούσε την επιθυμία για πλούτο και χρυσάφι.

Αγκυροβόλησαν λοιπόν, και άρχισαν να εξερευνούν το νησί το οποίο από ότι φαινόταν είχε απουσία κάθε ανθρώπινου ίχνους. Ήταν ένα μικρό νησάκι, χαμένο μέσα στον απέραντο ωκεανό.

Θα μείνουμε και την επόμενη ημέρα εδώ, φώναξε τότε ο αρχηγός των πειρατών. Θα ξεκουραστούμε, θα ανακτήσουμε δυνάμεις και θα μαζέψουμε όλων των ειδών τις τροφές που θα βρούμε, ώστε να έχουμε περίσσειμα και για τις άλλες ημέρες.

Πολλοί από τους πειρατές άρχισαν να εξερευνούν την περιοχή. Η οποία ήταν πλούσια σε δέντρα από τα οποία κρεμόντουσαν καρύδες και άλλα τροπικά φρούτα. Μικρές λιμνούλες με νερό είχαν σχηματίσει μάλλον οι βροχές που θα έπεφταν κατά καιρούς.

Ένας από τους πειρατές, απομακρύνθηκε και προχώρησε λίγο πιο βαθιά από τους υπόλοιπους, σε ένα μέρος στο οποίο υπήρχαν πολλά δέντρα ψηλά και μαζεμένα. Από μακριά, τα μάτια του κιάλας είχαν πέσει σε ένα στρογγυλό πράγμα –δεν μπορούσε να το προσδιορίσει- το οποίο ήταν θαμμένο σχεδόν μέσα στη γη. Ακολουθώντας το ένστικτό του και σωπαίνοντας μέσα του κάθε φωνή που του έλεγε να μην απομακρυνθεί, αποφάσισε να λύσει το μυστήριο που έτρεφε την περιέργειά του.

Έχωσε τα χέρια του μέσα στη γη βγάζοντας με δύναμη το χώμα και ξεθάβοντας κάποια στρογγυλά και ιδιαιτέρως σκληρά πράγματα – δεν μπορούσε να τα προσδιορίσει. Το χώμα είχε καθίσει επάνω τους, τίναξε όσο περισσότερο μπορούσε.

Χτύπησε το ένα από αυτά με δύναμη στο έδαφος και τότε παρατήρησε πως ενώ δεν έσπασε τελείως, ράγισε σε ένα βαθμό.

Αν και πειρατής σκληρός και εγωιστής, είχε μάθει ότι με τους συνοδοιπόρους του έπρεπε να μοιράζεται τις ανακαλύψεις του. Αποφάσισε να τα πάρει μαζί του και να τα δείξει και σε όλους τους υπόλοιπους.

-Ε, κοιτάξτε τι βρήκα! άρχισε να φωνάζει από μακριά. Κάποια σκληρά, στρογγυλά πράγματα θαμμένα μέσα στη γη. Λέτε να είναι τροφή;

Οι υπόλοιποι πειρατές έτρεξαν γεμάτοι περιέργεια, ψηλαφίζοντας ο κάθε ένας προσεκτικά την περίφημη ανακάλυψη του συνεργάτη τους.

-Λέτε να είναι κάποιο είδος φρούτου σπάνιου; ρώτησε ένας από αυτούς.

-Κρέας πάντως δεν είναι, παρατήρησε κάποιος άλλος με ένα βλέμμα που πρόδιε ταυτόχρονα και απογοήτευση.

-Παιδιά, είναι αυγά! φώναξε κάποιος ο οποίος είχε κάποιες γνώσεις ζωολογίας. Και μάλιστα, αυγά κάποιου άγριου ζώου, φαίνεται από το μέγεθός τους.

-Ποιο άγριο ζώο να κατοικούσε σε αυτό το απομονωμένο και ξεχασμένο νησί από θεό και ανθρώπους; απόρησε ένας άλλος.

-Και όμως, αυτά είναι αυγά δεινοσαύρων! Προφανώς, η μητέρα που τα γέννησε τα έθαψε βαθιά μέσα στη γη ελπίζοντας πως έτσι θα τα προστατέψει.

-Από τι θα τα προστατέυε; ρώτησε με στόμφο ένας πειρατής με ιδιαίτερη περιέργεια.

-Μάλλον από κάποια φυσική καταστροφή που αφάνισε και το συγκεκριμένο είδος ζώου, απεφάνθη ο πιο μορφωμένος πειρατής με στόμφο.

-Και τώρα τι θα τα κάνουμε; άρχισαν να αναρωτιούνται.

-Θα τα κρατήσουμε, θα τα βάλουμε στη φωτιά και θα δοκιμάσουμε πολλούς τρόπους με τα οποία θα μπορούσαμε να τα φάμε!

-Μπορούμε να ανοίξουμε επάνω τους μία μικρή τρύπα και να πιούμε αυτό που θα έχουν μέσα! αναφώνησε με χαρά κάποιος.

-Ας μαζέψουμε και άλλους καρπούς από τη γη! φώναξε τότε ο αρχηγός. Ας κόψουμε μερικά δέντρα ώστε να μπορούμε να ανάβουμε φωτιές και ας εφοδιαστούμε και με νερό από εκείνες τις μικρές πηγές.

-Εμπρός αδέρφια! Ας εφοδιαστούμε με αγαθά που βοηθήσουν στη συνέχεια του ταξιδιού μας και ας διανυκτερεύσουμε εδώ απόψε ώστε να ανακτήσουμε τις δυνάμεις μας!

Το βράδυ είχε ήδη έρθει. Είχαν μαζέψει φρούτα και καρύδες, αυτά υπήρχαν κυρίως σε εκείνον τον ξερό και τελείως έρημο τόπο.

Είχαν στρώσει κουβέρτες ώστε να προστατευτούν από την επιδρομή ή το τσίμπημα κάποιου εντόμου και είχαν δίπλα τους όπλα, ώστε ανά πάσα στιγμή να μπορούν να αμυνθούν σε κάποια ενδεχόμενη επίθεση.

Η μέρα ξημέρωσε. Μαζί της είχε φέρει τη γέννηση μίας νέας ελπίδας. Οι πειρατές εφοδιάστηκαν με όλα αυτά που βρήκαν και συνέχισαν το ταξίδι τους μέσα στον άγνωστο και γεμάτο προκλήσεις κόσμο...

Μαρία Σκαμπαρδώνη

Δημοσιογράφος